

JAN NEPOMUCEN BOBROWICZ

**W dwusetną rocznicę urodzin polskiego kompozytora,
gitarzysty-wirtuoza, księgarza i wydawcy.**

Urodził się w Krakowie 12 maja 1805 w rodzinie szlacheckiej. W wieku trzech lat rozpoczął naukę gry na gitarze pod kierunkiem swojego ojca. Kontynuował ją w Wiedniu u słynnego gitarzysty prof. Mauro Giulianiego. W 1821 roku rozpoczął działalność koncertową, zyskując sławę mistrza w kraju i za granicą. W 1822 został członkiem krakowskiego Towarzystwa Muzycznego. Występował ze wszystkimi sławnymi muzykami przejeżdżającymi przez Kraków i Polskę. Od 1829 roku był sekretarzem Senatu Krakowa, ale porzucił intratne stanowisko w chwili wybuchu powstania listopadowego 1831 roku. Jako adiutant gen. Józefa Bema walczył w randze podporucznika artylerii konnej, otrzymując srebrny Krzyż *Virtuti Militari* za waleczność i złoty Krzyż *Oficerski* za bitwę pod Pragę.

Po upadku powstania Bobrowicz w 1832 roku udał się do Lipska, gdzie brał udział w koncertach *Gewandhausu*, zapraszano tu najznakomitszych muzyków. Koncertował m.in. z Klarą Wieck – późniejszą żoną Roberta Schumanna, Jenny Lind – „sopranem wszechczasów”, Feliksem Mendelssohnem-Bartholdy’em. W 1833 roku wystąpił Bobrowicz w legendarnym koncercie w Lipsku, grając *Mazurki* Fryderyka Chopina, przetranskrybowane przez siebie na gitarę. Zachwycony Franciszek Liszt nazwał Bobrowicza „Chopinem gitary”. W 1836 roku w lipskiej firmie Fr. Kistnera zostały wydane *Mazurki* Chopina opus 6 i 7, w opracowaniu Jana Bobrowicza. W tej samej oficynie, cztery lata wcześniej, *Mazurki* te opublikował Chopin. W kwietniu 1836 roku w katalogach muzycznych były anonsowane jego następne transkrypcje utworów Chopina na dwie gitary.

Bobrowicz był nie tylko wirtuozem, ale i kompozytorem. Wiadomo dziś, że skomponował około siedemdziesięciu utworów, w tym zachowało się do dziś pięćdziesiąt. Utwory te publikowane były w Dreźnie, Lipsku, Wiedniu, Londynie, Lwowie i Warszawie.

W 1833 roku zajął się Bobrowicz działalnością wydawniczą, w firmie Breitkopf & Haertel zaczął publikować polskie książki, tzw. „Bibliotekę Kieszonkową Klasyków Polskich” w 40 tomikach. Były to dzieła poetyckie Krasickiego, Naruszewicza, Kochanowskiego, Trembeckiego Woronicza i in. W latach 1838-40 wydał dzieła poetyckie J.U. Niemcewicza w 12 tomikach. Oprócz tego wydał w tym wydawnictwie *Herbarz polski* Niesieckiego w 10 t., *Kronikę malowniczą Napoleona Bonapartego...* i in.

Przy pomocy arystokracji polskiej i dużej sympatii Niemców otworzył w 1842 roku swoją prywatną Księgarnię Zagraniczną w Lipsku, zwaną też Librairie étrangère.

Na uwagę zasługuje wydana przez Bobrowicza *Biblia* Wujka z 400 drzeworytami oraz „Biblioteka Powieści Historycznych”.

Łącznie wydał około 400 książek, w tym książki o tematyce historycznej, religijnej, z dziedziny literatury pięknej, dla dzieci i młodzieży. Duża konkurencja wydawnictw niemieckich oraz nieregularne płacenie Bobrowiczowi należności przez księgarnie z Polski doprowadziły firmę do bankructwa około 1870 roku.

Bobrowicz zmarł w zapomnieniu w Dreźnie 2 listopada 1881 roku.

Dla podtrzymania pamięci o Janie Nepomucenie Bobrowiczu przed dwudziestu laty założyłem Salon Muzyczny Jego imienia. Zapraszani artyści z całego świata, nie tylko gitarzyści, ofiarowują swoje koncerty dla ukochanego miasta Bobrowicza – Krakowa, na którego rzecz sam dawał swoje recitale. Szczególnie pamiętne pozostały Jego koncerty i zbiórka pieniędzy na rzecz pogorzalców krakowskich 1850 roku.

Skromny dochód z koncertów współczesnych zasila fundusz odnowy zabytków Krakowa. W cyklu tym wystąpili artyści z Argentyny, Austrii, Francji, Hiszpanii, Indii, Izraela, Kuby, Meksyku, Niemiec, Rosji, Ukrainy, USA i in.

A handwritten signature in cursive script that reads "Jan Oberbelmann". The signature is written in dark ink on a white background.